

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący)

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

Agnieszka Ewa Kaczmarek (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa K. [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu [...] w W.

przeciwko I. B. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 7 lipca 2022 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 10 grudnia 2014 r., sygn. III Ca [...]:

- 1. odrzuca skargę nadzwyczajną;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

I.

I.1. Pismem z 14 kwietnia 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Prokurator Generalny (dalej również jako Skarżący) wniósł skargę nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z 10 grudnia 2014 r., III Ca [...], oddalającego apelację I. M. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 12 grudnia 2013 r., I C [...]. Powołany wyrok Sądu Okręgowego Prokurator Generalny zaskarżył w całości.

Na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904, dalej: u.SN) Prokurator Generalny zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 117 § 1 k.c. w zw. z art. 118 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji niewłaściwe przyjęcie, że roszczenie nie jest przedawnione wobec przerwania biegu terminu przedawnienia w związku z uzyskaniem przez pierwotnego wierzyciela klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny i uznanie, że Powód skutecznie wstąpił we wszelkie prawa pierwotnego wierzyciela [...], Bank S.A. i korzystał z przerwania biegu przedawnienia, podczas gdy Powód, który nie był bankiem, nie mógł kontynuować egzekwowania należności w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny i nie mógł powoływać się na przejście związanych z nim uprawnień, bowiem nie wszedł w sytuację prawną banku i nie mógł powoływać się na przerwę biegu przedawnienia, a powinien uzyskać nowy sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, co winno prowadzić do oddalenia powództwa wobec skutecznego podniesienia przez Pozwaną zarzutu przedawnienia.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa.

I.2. Uzasadniając przesłankę ogólną skargi nadzwyczajnej Skarżący stwierdził, że na treść zasady demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, składa się wiele zasad, które nie zostały ujęte wprost w Konstytucji RP, w tym konieczność zagwarantowania pewności co do prawa i jego prawidłowego stosowania przez organy państwa. Państwo ma przy tym obowiązek zapewnić przynajmniej minimalny poziom sprawiedliwości w strukturach społecznych. Funkcjonalnie zasada ta odnosi się również do stosowania prawa.

Skarżący podniósł też, że za wystąpieniem ze skargą nadzwyczajną przemawia również funkcja, jaką w systemie prawa pełni instytucja przedawnienia.

Uzasadniając zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego Skarżący wskazał, że według utrwalonego poglądu doktryny i orzecznictwa do roszczeń

stwierdzonych bankowymi tytułami egzekucyjnymi nie ma zastosowania art. 125 § 1 k.c., a zatem roszczenia te przedawniają się w terminach przewidzianych dla roszczeń danego rodzaju. W analizowanej sprawie należało zatem przyjąć jako obowiązujący trzyletni termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą. Prokurator Generalny wskazał, że na skutek samego wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nie dochodzi do przerwania biegu przedawnienia, gdyż jest to czynność samego banku, a nie czynność przed organem powołanym do rozpoznawania spraw cywilnych lub egzekwowania roszczeń. Odmienny skutek wywołuje złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, jak również złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Wniosek taki przerywa bieg przedawnienia i powoduje jego zawieszenie aż do ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem.

Skarżący zaznaczył, że przerwanie biegu przedawnienia następuje co do zasady tylko między stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym.

Prokurator Generalny wskazał, że w realiach przedmiotowej sprawy bank na skutek przyjętych czynności procesowych, w szczególności już w postaci wniosku z 4 maja 2010 r o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi wykonalności, doprowadził do przerwy biegu przedawnienia roszczenia przysługującego mu względem pożyczkobiorcy, a biegło ono na nowo po zakończeniu postępowania klauzulowego. Kolejną przerwę biegu przedawnienia roszczenia banku spowodował jego wniosek z 11 sierpnia 2010 r. do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pożyczkobiorcy, a biegło ono na nowo z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego. Na podstawie umowy z 8 marca 2012 r. Powód nabył od banku wierzytelność przeciwko Pozwanej.

Skarżący podnosi jednak, że podjęte przez bank czynności procesowe, mające na celu zaspokojenie przysługującego mu roszczenia, odnosiły skutek tylko w relacji między bankiem i pożyczkobiorcą. W zaskarżonym wyroku Sąd błędnie ustalił, że Powód wszedł w sytuację prawną banku, związaną z przerwą biegu przedawnienia i w konsekwencji, że skutki przerwania biegu przedawnienia odnoszą się do Powoda jako cesjonariusza, chociaż nie może on powoływać się na bankowy tytuł egzekucyjny.

Skarżący odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, podnosząc, że niedopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, a zatem w realiach przedmiotowej sprawy nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie mógłby wszcząć egzekucji bez uzyskania sądowego tytułu egzekucyjnego, a następnie klauzuli wykonalności. W konsekwencji w wyniku cesji wierzytelności na Powoda nie przeszły uprawnienia zbywcy odnoszące się do spowodowanych przez niego przerw biegu przedawnienia roszczenia. Powód nie mógł powoływać się na bankowy tytuł egzekucyjny, więc tym bardziej nie mógł powoływać się na kształtujące się na jego podstawie uprawnienia banku wobec pożyczkobiorcy.

Według Prokuratora Generalnego, jeżeli dochodzone przez Powoda roszczenie podlegało trzyletniemu terminowi przedawnienia, było wymagalne najpóźniej w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a Powód nie mógł powoływać się na sytuację prawną banku, związaną z przerwą biegu przedawnienia, spowodowaną złożeniem przez bank wniosku z 4 maja 2010 r. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i wniosku z 11 sierpnia 2010 r. o wszczęcie egzekucji, to termin przedawnienia roszczenia upłynął przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie, tj. przed 22 maja 2013 r. Roszczenie powoda było więc przedawnione, a ponieważ Pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia, sąd powinien oddalić powództwo.

I.3. W odpowiedzi na skargę nadzwyczajną Powód wniósł o jej odrzucenie, jako niedopuszczalnej, a w przypadku uznania, że brak jest podstaw do odrzucenia skargi – o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania.

W wypadku przyjęcia skargi do rozpoznania Powód wniósł o oddalenie skargi ze względu na brak podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu odpowiedzi Powód podniósł w szczególności, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane 10 grudnia 2014 r., a wyrok Sądu I instancji – 12 grudnia 2013 r. W dniu wydania orzeczenia zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie panowała jednolita i spójna wykładnia art. 117 § 1 k.c. w zw. z art. 118 k.c. w zw. z art. 123 § 1 k.c. co do nabywania wierzytelności przez instytucje niebędące bankami, polegająca na przyjęciu, że nabywca wierzytelności nabywa prawa i obowiązki w zakresie przysługującym zbywcy. Wyjątkiem od tej zasady była niedopuszczalność nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez bank na rzecz podmiotu niebędącego bankiem. Tym samym Powód, jako nabywca wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, który nie jest bankiem, nie miał innej możliwości przymusowej realizacji swojej wierzytelności niż dochodzenie jej na drodze procesu cywilnego, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Powód podniósł też, że zmiana stanowiska Sądu Najwyższego w powyższym zakresie nastąpiła zarówno po nabyciu wierzytelności przez Powoda, który działał w przeświadczeniu, że czynności dokonane przez poprzedniego wierzyciela przerwały bieg terminu przedawnienia, a roszczenie nie uległo przedawnieniu, jak również po wydaniu wyroku przez sąd I instancji oraz uprawomocnieniu się wyroku II sądu instancji. Powód przytoczył także poglądy doktryny i orzecznictwa przemawiające przeciwko stanowisku Sądu Najwyższego o niedopuszczalności powoływania się przez nabywcę wierzytelności niebędącego bankiem na wcześniejsze przerwanie biegu przedawnienia roszczenia w wyniku podjętych przez bank czynności podjętych w celu dochodzenia lub zaspokojenia roszczenia.

Zdaniem Powoda nie sposób mówić o niezgodności z prawem w sytuacji, gdy zaskarżony wyrok został oparty na przepisie prawa, którego treść dopuszcza możliwość rozbieżnych interpretacji i za każdą z nich przemawiają uzasadnione argumenty albo gdy przyjęty przez sąd sposób rozumienia danego przepisu prawa był dopuszczalny, chociażby ostatecznie nie znalazł aprobaty w judykaturze.

II.

II.1. Wyrokiem z 12 grudnia 2013 r., I C [...], Sąd Rejonowy w G. uwzględnił w całości powództwo K. [...], Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfunduszu [...], w W. przeciwko I. M. o zapłatę, zasądając kwotę 23 701,17 zł z odsetkami i kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że Pozwana 13 listopada 2007 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej z [...], Bankiem S.A. w K.. Zgodnie z treścią umowy pożyczka wynosiła 10 952,90 zł i została udzielona na okres od 13 listopada 2007 r. do 25 listopada 2009 r. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami w równych miesięcznych ratach, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca w wysokości 541,01 zł.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego Pozwana nie spłaciła pożyczki, wobec czego bank wystawił przeciwko niej bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z 14 czerwca 2010 r. tytułowi temu została nadana sądowa klauzula wykonalności. Wszczęte następnie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem komornika sądowego z 14 grudnia jako bezskuteczne.

Umową o przelew wierzytelności z 8 marca 2012 r. bank zbył wierzytelność na rzecz Powoda, o czym pisemnie zawiadomił Pozwaną. Kolejnym pismem wezwał Pozwaną do zapłaty, a Pozwana nie zastosowała się do tego wezwania.

Sąd Rejonowy odniósł się do podniesionego przez Pozwaną zarzutu przedawnienia i wskazał, że zgodnie z art. 118 k.c. dla dochodzonych przez Powoda roszczeń wynosi on 3 lata. Nadto wywiódł, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się między innymi przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób określony w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania.

Odnosząc powyższe ustalenia do okoliczności faktycznych sprawy Sąd Rejonowy zważył, że umowa z Pozwaną została zawarta na okres od 13 listopada 2007 r. do 25 listopada 2009 r. Pierwsza rata miała być płatna 25 listopada 2007 r. i najwcześniej od tej daty mogło biec przedawnienie. Jego bieg został przerwany

przez wystąpienie do sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a ponadto przez złożenie 11 sierpnia 2010 r. wniosku egzekucyjnego do komornika. Kolejna przerwa biegu przedawnienia wynikała z wytoczenia powództwa w rozpoznawanej sprawie, co nastąpiło 22 maja 2013 r.

Dalej Sąd Rejonowy stwierdził, że Powód wstąpił w prawa wierzyciela na podstawie art. 509 k.c. Pozwana wyraziła zgodę na zawarcie umowy cesji, co wynikało z § 11 pkt 6 umowy pożyczki. Sąd Rejonowy zauważył też, że roszczenie nie zostało zaspokojone w wyniku egzekucji komorniczej, skoro egzekucja ta została umorzona. Pozwana nie wykazała też, aby zaspokoiła roszczenie w inny sposób.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości stwierdzając, że Powód w pełni wykazał jego zasadność.

II.2. Apelację od wyroku wywiodła Pozwana, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu okoliczności, że częściowo spełniła świadczenie. W związku z tym domagała się uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

II.3. Wyrokiem z 10 grudnia 2014 r., III Ca [...], Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podzielił i uznał za własne. Tym samym uznał, że Powódka nie wykazała okoliczności częściowego spełnienia świadczenia, a zatem zarzut apelacji nie jest zasadny.

W uzasadnieniu prawnym Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione. Stwierdził, że na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, następnie wniosku egzekucyjnego oraz wytoczenie powództwa uległ przerwaniu bieg przedawnienia. Sąd Okręgowy za niewątpliwe uznał również, że Powód na mocy art. 509 k.c. wstąpił skutecznie we wszelkie prawa pierwotnego wierzyciela.

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

III.1. Skarga nadzwyczajna jest środkiem zaskarżenia prawomocnych orzeczeń w sytuacjach absolutnie wyjątkowych, gdy nie istnieje droga do naprawienia szkody wynikłej ze stosowania prawa przez sądy z wykorzystaniem innych środków zaskarżenia. Wówczas ziszcza się możliwość podniesienia środka, który ma prowadzić do obrony prawa, do korygowania prawomocnych orzeczeń sądowych, które nie są sprawiedliwe, nie zostały wydane na podstawie prawidłowo zrekonstruowanych norm prawnych lub nie odzwierciedlają poprawnie zebranego i ocenionego materiałowemu dowodowemu.

III.2. Artykuł 89 § 1 ustawy o SN stanowi, że wniesienie skargi nadzwyczajnej przez uprawnione do tego podmioty może nastąpić „jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej” o ile 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji RP, lub 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przepis powyższy musi być odczytywany w kontekście norm konstytucyjnych, w tym zasady pewności prawa, której rozumienie nie może prowadzić do naruszenia podstawowych praw człowieka. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia skargą nadzwyczajną może nastąpić z powodu oczywiście rażącego naruszenia prawa przez sąd. Możliwe jest też, że orzeczenie jest pozornie zgodne z brzemieniem ustawy, ale prowadzi do dysonansu z zasadami konstytucyjnymi, które mają pierwszeństwo i winny determinować wykładnię ustawy dokonywaną w drodze sądowego stosowania prawa. Do takiej sytuacji może dojść m.in. w przypadku, gdy przepis, który stał się podstawą rozstrzygnięcia, zostanie następnie uznany za niekonstytucyjny. W tym kontekście skarga nadzwyczajna może i powinna pełnić funkcję skonkretyzowanej skargi konstytucyjnej. W sprawach wywołanych skargą konstytucyjną przedmiotem kontroli może być wyłącznie przepis ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o określonych w Konstytucji RP wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego, natomiast w sprawach

ze skarg nadzwyczajnych Sąd Najwyższy dokonuje kontroli konkretnej konstytucyjności zaskarżalnego orzeczenia. Opisana sytuacja nie ma natomiast miejsca, gdy dochodzi do ukształtowania się lub zmiany linii orzeczniczej w Sądzie Najwyższym, gdyż nie stanowi ona źródła prawa, a mocą autorytetu oddziałuje na późniejsze orzecznictwo.

III.3. Organ wnoszący skargę nadzwyczajną winien mieć na uwadze, to co leży u jej podstaw i – mając na względzie treść regulacji ustawowej oraz norm konstytucyjnych, w tym zasad wywiedzionych z art 2 Konstytucji RP – nie wnosić do Sądu Najwyższego skarg od orzeczeń, które nie stanowią w sposób oczywisty i rażąco naruszenia prawa.

III.4. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, że termin przedawnienia roszczenia przysługującemu poprzednikowi prawnemu Powoda jako bankowi przeciwko osobie niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata (wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2003 r., II CK 113/02. Chociaż sądy obu instancji nie wyjaśniły dokładnie, jakie były terminy wymagalności roszczeń przysługujących bankowi przeciwko Pozwanej, a zatem kiedy dokładnie rozpoczął się bieg terminu przedawnienia, to Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że pierwsza rata miała być płatna 25 listopada 2007 r. i najwcześniej od tej daty mogło biec przedawnienie. Nie ma przy tym wątpliwości, że złożenie przez bank 4 maja 2010 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wniosku z 11 sierpnia 2010 r. o wszczęcie egzekucji nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia i skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia. Nie ma też wątpliwości, co potwierdzono w orzecznictwie, że złożenie do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przerywa bieg przedawnienia stwierdzonego nim roszczenia (wyrok z 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01; wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2003 r., II CK 113/02). Ponadto bezsporne jest, że bank dokonał skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz Powoda już po przerwaniu biegu terminu przedawnienia.

Pozew został wniesiony 22 maja 2013 r. Sporne jest, czy fakt przerwania biegu przedawnienia instrumentem, z którego mógł skorzystać bank, ale nie nabywca wierzytelności jest skuteczne wobec owego nabywcy wierzytelności. W konsekwencji, czy dłużnik mógł podnieść skutecznie zarzut przedawnienia.

III.5. Nie ma wątpliwości, że w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (uchwała Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, OSNP 2017 nr 5, poz. 55; wyrok z 25 kwietnia 2017 r., V CSK 493/16). W uchwale Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2017 r. wskazano, że wyłączona jest możliwość powoływania się przez cesjonariusza niebędącego bankiem na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem przez bank wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (uchwała SN z 9 czerwca 2017 r., III CZP 17/17).

III.6. Inaczej wyglądała praktyka orzecznicza wcześniej (w tym w czasie orzekania w sprawie, w której wydany został zaskarżony wyrok). W konsekwencji zarzucane skargą nadzwyczajną naruszenie prawa materialnego dotyczy kwestii, które zostały rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy we wskazanych uchwałach, ale nastąpiło to po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego nie ulega wątpliwości, że wyrok oparty na przepisach prawa, które budzą wątpliwości wymagające rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, nie jest wadliwy w stopniu zasługującym na uwzględnienie skargi nadzwyczajnej. W sytuacji tego rodzaju w ogóle nie można mówić o sprzeczności orzeczenia z prawem. Wspomniane rozbieżności dotyczące wykładni powodują, że nie można przyjąć, że naruszenie to było rażące.

W uzasadnieniu wyroku z 31 sierpnia 2021 r., I NSNc 82/20 Sąd Najwyższy stwierdził, że w przypadku, gdy „wątpliwości dotyczące pewnej kwestii prawnej przekraczają poziom typowych (zwykłych) wątpliwości co do wykładni

lub stosowania prawa, to wówczas nie jest możliwe przyjęcie, że wybór jednego z możliwych wariantów interpretacyjnych oznacza rażące naruszenie prawa”. Z kolei według uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2021 r., I NSNc 117/20, „przyjęcie przez sąd *meriti* jednego z kilku możliwych rezultatów wykładni danej normy nie stanowi naruszenia prawa”.

III.7. Badana skarga nadzwyczajna nie spełnia ustawowych warunków. Skarga nie zawiera wyodrębnionego klarownego wyводу wyjaśniającego z jakiego powodu jej wniesienie jest konieczne do urzeczywistnienia zasady demokratycznego państwa prawnego. Przy czym, przy formułowaniu argumentacji dla podstawy ogólnej skargi podmiot wnoszący nie jest ograniczony katalogiem zasad pochodnych sformułowanych w orzecznictwie i doktrynie, a zatem może powołać się także na inną zasadę pochodną, ale pod warunkiem, że szczegółowo przedstawi tok rozumowania, a następnie wykaże fakt i sposób naruszenia w prawa. Tymczasem w rozpoznawanej skardze nie wskazano, w jaki sposób zasada demokratycznego państwa prawnego została naruszona przez niewłaściwą wykładnię, czy przez niewłaściwe zastosowanie, a za takowe nie sposób uznać m.in. rozważań o funkcji, jaką w systemie prawa pełni instytucja przedawnienia, ani argumenty o powstałej po wydaniu zaskarżonego orzeczenia linii orzeczniczej. Jak przyjmowano w orzecznictwie, wskazanie przepisu prawa bez klarownego określenia, co, z jakiego powodu, i w jakim zakresie skarżący uważa za naruszenie prawa oraz bez uzasadnienia tych zarzutów, nie może odnieść skutku (postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 63/22; 30 czerwca 2020 r., I NSNp 3/19; 28 września 2020 r., I NSNc 51/19; wyrok Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2019 r., I NSNc 7/19).

III.8. Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN. odrzucił skargę nadzwyczajną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

[as],

